

очудване и признателност за преданността на момъка не преставаше да му изразява съ очи скърбта която осъща-ше да го гледа да излага себе си въ опасност за него, и като че му думаше :

— Каква полза? нема да ма отървеш!

А между туй когато Жуанъ д'Авила са исправи за да отговори на питаннята на инквизитора, слаба една луча отъ наджда блъснахъ презъ очитъ на злополучнаго Емма нуила.

— Името ви, отче мой? попыта Петръ Арбуезъ.

— Жуанъ д'Авила, отговори апостолтъ.

Туй име почитано по сичка Андалузія направи голямо впечатлѣние на слушателитъ.

— Що има да кажешъ за обвиняемия?

— Идѣ да протестирамъ тука предъ сичкитъ че Еммануилъ Аргозо е живѣлъ съкогы животъ като истинный християнинъ, и неукоризненъ рыцарь. Прогласявамъ слѣдователно че е невиненъ и чистъ отъ сѣка ересь.

— Отче мой, рече инквизиторътъ, свидѣтелството ви има голѣма тяжесть и съ жалость ви казвамъ че, ако и да вы почитамы, но не можемъ да са задоволимъ само съ вашето свидѣтелство. Уставътъ на светата инквизиція иска дванайсетъ свидѣтели за да са пустне обвиненитъ като невиненъ. Дѣ сѣ другитъ свидѣтели, отче мой?

— Самъ съмъ, отговори апостолтъ; но понеже свидѣтелството ми не е достатъчно Ваше Преосвященство не бы са отказалъ да повѣрва на туй.

Въ сщщото време Жуанъ д'Авила подаде на великый инквизиторъ писмото на Карла V запечатано. А присѣлствующитъ много са почудихъ. Но Арбуезъ безъ да са сиути, като человекъ който знаеше за какво предлежше-отвори писмото полека, прочете го внимателно и метвъ по, слѣ очи на едно второ писмо отворено на массата. То бѣше второто писмо на Карла V съ слѣдующето съдържаніе :